

מ"ת 8994/12/16 - מדינת ישראל נגד עזאלדין טויר

25 ינואר 2017

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
מ"ת 8994-12-16 מדינת ישראל נ' טויר(עציר)
פל"א 8993-12-16
מספר פל"א 547523/2016

לפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
המבקשים מדינת ישראל

נגד המשיבים
עזאלדין טויר (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד כוזרי

ב"כ הנאשם: עו"ד סובחי מחמיד

הנאשם באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, על פי הקבוע בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים] תשנ"ו - 1996 [להלן: "**החוק**"].

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא ביטוח.

כאמור בהחלטתי מיום 1.1.17 אין מחלוקת באשר לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מסוכנות.

ב"כ המאשימה:

ברשות ביהמ"ש, מעירה כי כתב האישום תוקן ביום 20.12.16, ובצד העובדות המקוריות אשר נרשמו בכתב עמוד 1

האישום, הוספה הוראת חיקוק בגין נהיגת רכב ללא רישיון נהיגה.

ב"כ המבקשת טענה כי לנוכח העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום ולאור עברו המכביד, קמה כנגד המשיב עילת מעצר בשל מסוכנותו וכי אין בנסיבות מקרה זה חלופת מעצר הולמת. על כן עותרת ב"כ המבקשת להיעתר לבקשה ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

כן טוענת ב"כ המבקשת כי לאור האמור בתסקיר הראשון ולמרות האמור בתסקיר המשלים לגבי המפקחים, ראויים ככל שיהיו, אין מקום לשחרור המשיב לחלופת מעצר.

מנגד טען ב"כ המשיב כי ניתן לאיין את מסוכנות של המשיב בחלופת מעצר של מעצר בית בפיקוח המפקחים שנבחנו ע"י שירות המבחן וזאת לאור ממצאי התסקיר המשלים.

למען הסר ספק משציטט הסנגור מדברי התובעת בישיבה מיום 1.1.17 יש לדייק כפי הרישום בפרוטוקול, לפיה התביעה ציינה כי אין לה התנגדות אישית למפקחים כלומר לאישיותם, לא הייתה כל הסכמה לשחרור המשיב לחלופת מעצר, ואף לא הייתה הסכמה לכאורה, לכך שאישיות המפקחים תאיין מסוכנות המשיב.

מטעמים השמורים עימו, העדיף ב"כ המשיב להתעלם מכל קביעות התסקיר הראשון והמשלים בדבר מסוכנות הנאשם.

עיקר טענת הסנגור היום הינה, כי יש לאמץ המלצת שירות המבחן בדבר התאמת המפקחים ודי בהמלצה זו כדי להביא לשחרור אוטומטי של המשיב לחלופת מעצר.

עמדת הפסיקה שונה!

לא אחת נפסק ע"י בית המשפט העליון, כי המלצתו של שירות המבחן איננה מחייבת את בית המשפט.

"לעיתים יאמץ בית המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל ענין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי, להמלצות שירות המבחן" (רע"פ 2757/12 סנדרוביץ נ' מדינת ישראל).

כפי שנאמר בהחלטותי הקודמות, ספק אם ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב בדרך שאיננה מעצר מאחורי סורג ובריח, באשר מדובר בנאשם אשר הורשע בעבר 4 פעמים בגין נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה ועתה עסקינן באירוע חמישי בו נתפס המשיב נוהג כאשר הוא בפסילה, לא נטען ולא הוכח כי מאז האירועים הקודמים עבר מבחני רישוי כחוק **ולא נטען כי היום** הינו רשוי לנהיגה במדינת ישראל.

יחד עם זאת לנוכח האמור לעיל ובטרם תינתן החלטה סופית בבקשה, הוריתי על הגשת תסקיר מעצר על פי הקבוע

בסעיף 21א' לחוק.

ביום 18.1.17 הוגש תסקיר ראשון מאת שירות המבחן, בו נאמר כי למשיב קיימת נטייה להשליך את האחריות על הסביבה וכי שירות המבחן התרשם מקיומה של מניפולטיביות בהתנהגותו של המשיב בכל הקשור לתחום התעבורה.

לאור זאת ולנוכח עברו של המשיב מעריך שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה לביצוע עבירות דומות בעתיד.

ביום 24.1.17 התקבל תסקיר נוסף משירות המבחן וזאת לאחר ששירות המבחן בחן את המפקחים המוצעים: איאד גיסו של המשיב, וסיהאם אשתו של איאד. קבע שירות המבחן כי באם יוטלו על המפקחים ערבויות כספיות גבוהות, יהיה בפיקוחם כדי להפחית את רמת הסיכון הגבוהה עליה עמד שירות המבחן - להפחית, אך לא לאיין.

נקודה נוספת שעלתה מתסקיר שירות המבחן הראשון עליה עמדתי כבר בהחלטתי מיום 1.1.17 הינה סוגיית מעמדו החוקי של המשיב במדינת ישראל.

לדברי שירות המבחן, המשיב ציין בפניהם כי בעבר הייתה לו תעודת זהות כחולה, אך היא נשללה ממנו בשנת 2005 בשל בעיות בטחוניות, בסוגיה זו הריני מפנה גם לאמור בהחלטותי הקודמות, ומכל מקום ניתן לומר בבירור כי סוגיית חוקיות מעמדו במדינת ישראל טרם הובררה די צרכה.

העבירות, שבהן מואשם המשיב, הינן חמורות ביותר באופיין, ומשקפות זלזול מוחלט בחוק ובגורמי אכיפת החוק. המשיב התעלם מהסכנה הברורה והמיידית הנשקפת מנהיגתו כאשר הוא נוהג בזמן פסילה, ובכך התעלם מהכרעה שיפוטית שפסלה אותו מלנהוג תקופה ארוכה.

נאמר לא אחת בפסיקה אודות החומרה בנוגע לנהיגה בזמן פסילה -

ברע"פ 6155/06 מד"י נ' אבן לבן, ציין כב' השופט לוי, כי:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב".

ברע"פ 3878/05 בנגוזי נ' מדינת ישראל, קבעה כב' השופטת פרוקצ'יה כי נאשם הנוהג בזמן פסילה מהווה סכנה של ממש לציבור המשתמשים בדרך והתנהגותו מהווה זלזול בחוק:

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סיכונים רבים לבטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט... בנסיבות אלה, אין צורך בחיזוק נוסף למסקנה המתבקשת כי מדובר בנאשם המזלזל זלזול עמוק בחוק, בצווי בית המשפט, ובחובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומם של בני הציבור".

עוד קבע בית המשפט העליון ברע"פ 665/11 **אבו עאמר נ' מד"י** מיום 12.12.10 מפי כב' השופט א' רובינשטיין, כי:

"עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי, אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת; ראו למשל סעיפים 7 ו 12 לחוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה 1975 ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור".

לכך יש להוסיף, כי על פי האמור בבקשה, את עברו של המשיב כפי שפורט לעיל ובהחלטתי הקודמת.

לאור התנהגותו בעבר, הפרות החוק החוזרות ונשנות של המשיב המצביעות על זלזולו בחוק ובגורמי אכיפת החוק, וכן האמור בתסקיר שירות המבחן, אין שום ביטחון שבמקרה של המרת המעצר לחלופה, לא ישוב המשיב על העבירות שבהם הוא מואשם עתה.

כמו כן שאלת מעמדו של המשיב במדינת ישראל מגדילה את החשש שיימלט מאימת הדין!

על כן, הנני סבורה, כי בנסיבות אלו, מוצדק מעצרו עד תום ההליכים, ובין היתר כדי למנוע מהמשיב התעלמות מהחוק ומהסיכון שהוא יוצר במעשיו לשאר עוברי הדרך.

המשיב עתר, כאמור לשחררו לחלופת מעצר.

האפשרות לשחרור נאשם לחלופת מעצר תלויה במידת האמון שביהמ"ש נותן בנאשם.

בבש"פ 2234/13 דוד נחמני נ' מדינת ישראל קבע כב' הש' מלצר כי:

"כפי שנקבע שוב ושוב בהחלטותיו השונות של בית משפט זה, הפרמטר החשוב ביותר לצורך שחרור של נאשם לחלופת מעצר הוא מידת האמון שנותן בו בית המשפט".

סבורתני כי במקרה דנן, ניתן ללמוד ממכלול הנסיבות, כי אין חלופת מעצר שיהיה בה כדי להשיג את תכלית המעצר, בשים לב לעברו המכביד של המשיב ולנסיבות החמורות של המקרה.

במקרה דנן, מלבד המסוכנות בעבירות שבהן מואשם המשיב, שהוא נהג בזמן פסילה הרי שהוא הוכיח, כי הוא בז לפסיקת בית המשפט וממשיך בביצוע עבירות שכבר נדון עליהן. על כן קיימת סבירות גבוהה כי חלופת מעצר שתוטל על המשיב תופר על ידו.

בנסיבות אלו, חלופת מעצר אינה מתאימה למשיב ובית המשפט לא יעניק לו את ה"הקלה" כאשר נראה לו שהיא לא

תקוים.

בית המשפט העליון קבע בעניין **אבו רקיה** הנ"ל כי:

"אכן, מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה אינו שכיח (ראו: בש"פ 2465/05 סלימאן אלחמידי נ' מ"י (לא פורסם)), אך נסיבות המעשים המיוחסים לעורר, ובפרט חומרם, יש בהם כדי להצדיק לטעמי את המשך מעצרו עד תום ההליכים נגדו (ראו: בש"פ 7047/04 יוסף אלעסאם נ' מ"י (לא פורסם)). לא מצאתי כל דופי בהחלטתו המנומקת של בית המשפט המחוזי. הלכה היא, כי השיקולים לעניין מעצר עד תום ההליכים נוגעים הן למעשים המיוחסים לנאשם והן לנסיבותיו האישיות העשויות ללמד על רמת מסוכנותו (ראו: דנ"פ 2316/95, דנ"פ 2316/95, בש"פ 537/95 עימאד גנימאת נ' מ"י, פ"ד מט641).

ויפים הדברים גם לענייננו.

כך גם נפסק בבש"פ 6929/12 משה בן דוד נ' מ"הש' י. עמית, 27.9.12, בו קבע ביהמ"ש, כי:

"התנהגותו של המשיב מצביעה על רצדיביזם תוך זלזול בוטה ברשויות החוק ובבית המשפט. יש מקרים בהם מסוכנותו של הנאשם מצדיקה את מעצרו עד תום ההליכים, הגם שמדובר בעבירות תעבורה, ודומה כי עניינו של המבקש נכנס תחת קטגוריה זו".

במקרה זה, סבורתני, כי בנסיבות העניין אין כל מקום לשקול שחרור בכל חלופה. עברו של הנאשם מלמד, כאמור, כי לא ניתן ליתן בו אמון. גם האמור בתסקיר שירות המבחן מלמד, כי מדובר במשיב רצידיביסט שלא ניתן ליתן בו אמון.

למעלה מן הדרוש אציין, כי המפקחים המוצעים נבחנו על ידי שירות המבחן אך יחד עם זאת אני סבורה, כי לאור כל האמור בתסקיר שירות המבחן בנוגע למשיב ולאור עברו התעבורתי והפלילי, אין בשחרורו של המשיב לחלופת מעצר כדי לאיין את מסוכנותו של המשיב וכדי לאיין את החשש שיימלט מאימת הדין.

מאז החלטת כב' ביהמ"ש המחוזי מיום 11.1.17, הונחה בפניי החלטת כב' ביהמ"ש העליון מיום 10.1.17 מפי כב' הש' שהם בבש"פ 10011/16 מוחמד יאסין נ' מדינת ישראל, בנסיבות דומות למקרה שלפנינו ובה אושרה החלטת ביהמ"ש המחוזי כי בנסיבות מקרה בהם קיים לבית המשפט קושי ליתן בנאשם את מידת האמון הנדרשת לשם שחרורו בתנאים מגבילים, אזי למרות המלצת שירות המבחן לשחרור הנאשם לחלופת מעצר, יש מקום להורות על מעצר עד תום ההליכים .

"בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש גם לגופו של עניין. המלצתו של שירות המבחן, במסגרת התסקיר המשלים, לא נעלמה מעיניו של בית המשפט המחוזי. יש להזכיר, בראש ובראשונה, כי בית המשפט אינו מחויב לקבל את המלצת שירות המבחן, חרף המשקל אשר, ככלל, ניתן להמלצות אלו. גם בעובדה כי בית המשפט המחוזי דחה את החלטתו של בית המשפט לתעבורה, בשאלת היתכנותה העקרונית של חלופת מעצר, אין בה כדי להצדיק, כשלעצמה, מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

בנסיבות המקרה דנן, שוכנעתי כי בדין קבע בית המשפט המחוזי שבעניינו של המבקש לא ניתן ליתן בו אמון במידה הדרושה לשם שחרורו לחלופת מעצר, ולפיכך, היה מקום להורות על מעצרו עד לתום ההליכים במשפטו. זאת, לנוכח מסוכנותו הגבוהה של המבקש, הנלמדת מעברו התעבורתי המכביד ביותר, הכולל, בין היתר, שתי הרשעות קודמות בביצוע עבירות של נהיגה בפסילה. ביתר שאת אמורים הדברים, שעה שהמבקש לא הצדיק את האמון שניתן בו בעבר, עת ביצע את העבירות בתיק דנן שעה שמעל לראשו ריחף עונש של מאסר מותנה בן 12 חודשים."

מכל האמור לעיל עולה, כי קיימת עילה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים, הן בגין חומרת העבירות המיוחסות לו, והן לאור מסוכנותו, בשים לב לעברו המכביד והן בשל החשש כי שחרורו לחלופת מעצר יאפשר הימלטותו מאימת הדין.

לפיכך, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום כ"ז טבת תשע"ז, 25/01/2017 במעמד הנוכחים.

אטליא וישקין, שופטת בכירה

הוקלדעלידישנהבמנדל